

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3429/2563

พนักงานอัยการจังหวัดพัทลุง โจทก์ นาย ส. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 84, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 227

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้ก่อให้ผู้อื่นกระทำความผิดจะมีความผิดและถูกลงโทษฐานใช้ให้กระทำความผิดแม้ความผิดนั้นยังมิได้กระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 84 วรรคสอง นั้น ข้อเท็จจริงต้องฟังได้ว่าผู้หนึ่งได้ก่อให้ผู้อื่นกระทำความผิดข้อหาใด ต่อบุคคลใดอย่างชัดเจน ผู้ถูกใช้จึงจะสามารถลงมือกระทำความผิดนั้นได้ เมื่อข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ 3 บอกจำเลยที่ 2 ให้หาคนมายิงผู้เสียหายทั้งห้า คงรับฟังได้เพียงว่าจำเลยที่ 2 ชักชวนให้จำเลยที่ 1 รับงานยิงคนที่ทะเลน้อย โดยไม่ปรากฏว่ายังผู้ใด จำเลยที่ 1 ไม่อาจจะไปใช้อาวุธปืนยิงผู้ใดได้ ถือไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 ลงมือก่อให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน การกระทำของจำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงไม่เป็นความผิดฐานใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 58, 80, 83, 84, 91, 288, 289 (4), 371, 376 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ตรีของกลาง บวกโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3465/2559 ของศาลชั้นต้น เข้ากับโทษของจำเลยที่ 1 คดีนี้ และนับโทษจำเลยที่ 3 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 898/2560 และ 1212/2560 ของศาลอาญา จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 1 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษ และจำเลยที่ 3 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4), 84 วรรคสอง ประกอบมาตรา 52 (1), 53 จำคุกจำเลยที่ 2 และที่ 3 คนละ 25 ปี จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวน เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 16 ปี 8 เดือน ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 ตรีของกลาง ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์ จำเลยที่ 2 และที่ 3 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 2 และที่ 3 ด้วย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติในชั้นนี้ว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุในฟ้อง คนร้ายใช้อาวุธปืน ขนาด 9 มม. ยิงเข้าไปในบ้านที่เกิดเหตุเลขที่ 135/1 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง แล้วเข้าไปในบ้านที่เกิดเหตุและใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายทั้งห้าจำนวนหลายนัด เป็นเหตุให้ผู้เสียหายทั้งห้าได้รับบาดเจ็บ คดีสำหรับจำเลยที่ 1 เป็นอันยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 โดยคู่ความไม่ฎีกา คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานมายืนยันว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันว่าจ้างจำเลยที่ 1 ให้ฆ่าผู้เสียหายทั้งห้า คงมีเพียงพยานพาดพิงเหตุแวดล้อม แม้คำให้การในชั้น

สอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ว่าจำเลยที่ 2 มาสอบถามจำเลยที่ 1 ว่าจะรับงานยิงคนที่ทะเลน้อย หรือไม่นั้น จะเป็นพยานบอกเล่าและคำขัดทอดของผู้ร่วมกระทำความผิด แต่โจทก์มีนายณัฐพล ญาติของจำเลยที่ 1 เป็นพยานเบิกความยืนยันว่าขณะพยานอยู่กับจำเลยที่ 1 ที่ร้านขายเสื้อผ้า มือสองของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 มาพูดชักชวนพยานและจำเลยที่ 1 ว่ารับงานมางานหนึ่งที่ตำบล ทะเลน้อยจะไปด้วยหรือไม่ แต่พยานและจำเลยที่ 1 ปฏิเสธ ซึ่งสอดคล้องกับคำขัดทอดของจำเลย ที่ 1 ที่ว่าจำเลยที่ 2 มาถามจำเลยที่ 1 ว่ามีงานยิงคนที่ทะเลน้อย จะรับหรือไม่ ขึ้นสอบสวนจำเลยที่ 2 ก็ให้การยอมรับว่าไปชักชวนจำเลยที่ 1 จริง ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 ชักชวนจำเลยที่ 1 ให้รับงานยิงคนที่ทะเลน้อย แต่คำให้การของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่ว่าในชั้นสืบสวนหรือสอบสวน ไม่ปรากฏว่างานยิงคนที่ทะเลน้อยเป็นงานจ้างยิงผู้ใด เมื่อใด อย่างไร แม้คำให้การของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ดังกล่าวจะได้ความว่า ขณะที่จำเลยที่ 2 ชักชวนจำเลยที่ 1 ได้บอกว่าคนที่จะยิงเป็นวัยรุ่น 4 คน เด็ก ๆ ทั้งนั้น อายุไม่เกินสามสิบ เด็ก ๆ พวกนั้นยิงลูกเขาก่อน แต่ก็ไม่ได้ระบุชื่อของคนที่จะถูก ยิง กรณีไม่เพียงพอที่จะบ่งชี้ว่าคนที่จะถูกยิงคือผู้เสียหายทั้งห้า กรณีมีเหตุสงสัยตามสมควรว่า จำเลยที่ 2 ชักชวนจำเลยที่ 1 ให้รับงานฆ่าผู้เสียหายทั้งห้าหรือไม่ ส่วนที่จำเลยที่ 2 ให้การในชั้น สอบสวนว่าจำเลยที่ 3 ให้จำเลยที่ 2 หาคนรับงานไปยิงคนที่ทะเลน้อยนั้น เป็นคำขัดทอดของผู้ร่วม กระทำความผิด ซึ่งโจทก์มีพยานประกอบ คือ เฟซบุ๊กของนายปอนด์ที่มีการแพร่ภาพสดของนาย ปอนด์กับพวกกำลังนั่งนับเงินที่บ้านของจำเลยที่ 3 โดยมีเสียงของจำเลยที่ 3 พูดโทรศัพท์กับนางสุ พิธ แทรกเข้ามาในการแพร่ภาพดังกล่าว แต่คำพูดของจำเลยที่ 3 ไม่มีข้อความตอนใดที่ยอมรับว่า จำเลยที่ 3 เป็นผู้ว่าจ้างฆ่าผู้เสียหายทั้งห้า โจทก์มีเพียงคำขัดทอดของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ผู้ร่วม กระทำความผิดที่ขัดทอดว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 เป็นผู้กระทำความผิด ไม่มีพยานหลักฐานอื่นมา ประกอบ โดยเฉพาะจำเลยที่ 2 ให้การในชั้นสืบสวนและสอบสวนว่าจำเลยที่ 2 ให้หมายเลข โทรศัพท์ของจำเลยที่ 3 แก่จำเลยที่ 1 เพื่อใช้ติดต่อกันเอง แต่โจทก์ไม่มีพยานหลักฐานมานำสืบให้ เห็นว่าจำเลยที่ 1 และที่ 3 โทรศัพท์ติดต่อกัน เจ้าพนักงานตำรวจได้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 มา และถอดข้อมูลจากโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าว ปรากฏว่าไม่มีการบันทึกหมายเลขโทรศัพท์ ของจำเลยที่ 3 ไว้ จำเลยที่ 1 ก็ไม่ได้เป็นคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายทั้งห้า คำขัดทอดจึงมี น้ำหนักน้อย จำเลยที่ 3 ก็ให้การปฏิเสธตลอดมา ส่วนจำเลยที่ 2 ก็ให้การในชั้นสืบสวนและ สอบสวนเพียงว่าจำเลยที่ 2 ชักชวนจำเลยที่ 1 ให้รับงานยิงคนที่ทะเลน้อย โดยไม่ปรากฏว่ายังผู้ใด พยานหลักฐานโจทก์มีเหตุสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 เป็นผู้ก่อให้เกิดจำเลยที่ 1 ฆ่า ผู้เสียหายทั้งห้าหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ส่วนที่โจทก์ฎีกาว่า แม้คำขัดทอด ของจำเลยที่ 2 ไม่มีรายละเอียดว่า จำเลยที่ 3 จ้างจำเลยที่ 1 ฆ่าผู้ใด ที่ไหน อย่างไร เมื่อใด ค่าจ้างเท่าใด และจำเลยที่ 1 ไม่ได้ลงมือฆ่าผู้เสียหายทั้งห้าตามที่จำเลยที่ 2 ก่อให้กระทำความผิด ก็ เป็นผลเพียงทำให้การกระทำของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่ต้องระวางโทษเสมือนเป็นตัวการ แต่ การกระทำของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ถือได้ว่าเป็นการก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดย ไตร่ตรองไว้ก่อนนั้น เห็นว่า ผู้ก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดจะมีความผิดและถูกลงโทษฐานใช้ให้ กระทำความผิดแม้ความผิดนั้นยังมิได้กระทำลงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 84 วรรคสอง นั้น ข้อเท็จจริงต้องฟังได้ว่าผู้นั้นได้ก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดข้อหาใด ต่อบุคคลใดอย่างชัดเจน ผู้ ถูกใช้จึงจะสามารถลงมือกระทำความผิดนั้นได้ ซึ่งหากแม้ผู้ถูกใช้ไม่ได้กระทำความผิด ผู้ก่อให้เกิด กระทำความผิดจึงจะมีความผิดและถูกลงโทษฐานใช้ให้กระทำความผิดตามมาตรา 84 วรรคสอง

คดีนี้ข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 3 บอกจำเลยที่ 2 ให้หาคนมายิงผู้เสียหายทั้งห้า คงรับฟังได้เพียงว่าจำเลยที่ 2 ชักชวนให้จำเลยที่ 1 รับงานยิงคนที่ทะเล้น้อย โดยไม่ปรากฏว่ายิงผู้ใด จำเลยที่ 1 ไม่อาจจะไปใช้อาวุธปืนยิงผู้ใดได้ ถ้อยไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 ลงมือก่อให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน การกระทำของจำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงไม่เป็นความผิดฐานใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 2 และที่ 3 มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

จักษชัย เยพิทักษ์ · เจริญชัย ธรรมคุณ · นันทวัน เจริญชาศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3429/2563>